

ע"פ 377/24 - אברהם אבו עמאר נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 377/24

לפני:	כבוד השופט חאלד כבוב
המבקש:	אברהם אבו עמאר
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל בקשה לביטול זמני של צו עיכוב היציאה מהארץ; תגובת
בשם המבקש:	עו"ד נגה בן סידי
בשם המשיבה:	

החלטה

ערעורו של המבקש נגד גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטת מ' גרינברג) בת"פ 21677-08-22 מיום 17.12.2023, עומד ותלוי בפני בית משפט זה וקבוע עתה, לאחר שתי דחיות בשל אילוצי יומן, ליום 17.02.2024. לשם שלמות התמונה יצוין, כי בהתאם להסכמת המשיבה, עונש המאסר שהוטל על המבקש - של תריסר חודשים מאחורי סורג ובריא בניכוי תקופת מעצרו, בגין הרשעתו על יסוד הודאתו בקשירת קשר ובסיוע לשוד בחבורה - עוכב בהחלטתי מיום 23.01.2024. זאת, תוך שנקבע כי תנאי השחרור שנקבעו למבקש, זה מכבר, על-ידי בית המשפט המחוזי יעמדו בעינם עד להכרעה בערעור. בין תנאים אלו, הוטל איסור על יציאתו של המבקש מן הארץ.

בבקשה שלפניי עותר המבקש כי יבוטל באופן זמני, כלשונו, צו עיכוב יציאתו מהארץ. זאת, כדי שיתאפשר לו לצאת לחופשה משפחתית בדובאי בימים 19.11.2024 עד 27.11.2024. בעיקרו של דבר נטען, כי יש להורות כן נוכח הימשכות ההליך, גילו הצעיר, סיכויי הערעור, עונשו הצפוי והאיזון בין כל אלו "אל מול חופש החירות והתנועה" שלו.

בתגובתה, המשיבה התנגדה נחרצות לבקשה. הוטעם כי אין בדחיית הדיון כדי להקל בתנאים שהיוו בסיס להסכמתה לעיכוב ביצוע ריצוי המאסר; הוזכר כי המבקש הורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וסיוע לשוד בחבורה; והודגש האינטרס הציבורי בדבר ריצוי עונש

מאסר באופן מיידי, על-ידי מי שהורשע וחזקת החפות לא עומדת לו עוד - בעטיו יש לדחות בקשה לצאת לחופשה מחוץ לארץ בתקופת עיכוב ביצוע.

לאחר ששקלתי את הדברים, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

כידוע, נקודת המוצא היא כי מי שהורשע בדין וביצוע עונש המאסר שהושת עליו עוכב, יציאתו מן הארץ לא תתאפשר אלא במקרים חריגים ונדירים, כגון "צורך אישי-אנושי מיוחד", "צורך נדיר שמשקלו כבד" או "לצורך טיפול רפואי דחוף" (ראו, מיני רבים: ע"פ 8465/15 בן זקן נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (17.07.2016)). כלל זה נובע מהחשש האינהרנטי להימלטות, ומהחשש לפגיעה אפשרית באמון הציבור ובהרתעתם של עבריינים פוטנציאליים באם תתאפשר בתקופה זו יציאה מן הארץ לצורכי חופשה. במקרה שלפנינו לא נטען לטעמים מהסוג האמור; רחוק מכך. משכך דין הבקשה להידחות על אתר.

ודוק. הגם שרצונו של המבקש הוא טבעי ומובן, מרגע שהלה הורשע אדם בדין ונגזר דינו, היה עליו, ככלל, להתחיל לרצות את עונשו; וגם כאשר נדחה ביצוע גזר-הדין, יש לזכור כי מדובר במי שאמור היה לרצות את עונשו באותה עת, ואך הגיוני ששגרת חייו לא תמשיך להתנהל באין מפריע. לשון אחר, במצבו הנוכחי הפגיעה בחירותו ובחופש התנועה שלו היא מנת חלקו. שהרי, ההליך הפלילי מטיל מגבלות משמעותיות על חופש החירות והתנועה של החשוד, של הנאשם ולבטח של העבריין המורשע. נקודת האיזון בין האינטרס הציבורי ובין חירות הפרט נעה ונדה לאורך ההליך הפלילי; והדין נקבע בהתאם. בשלב בו נמצא ההליך הפלילי בעניינו של המערער, נקודת האיזון רחוקה מן המבקש מרחק רב. חופש החירות והתנועה שלו מוגבלים עד מאוד על-ידי שלטון החוק, משהוכרע דינו ונגזר עונשו, ולא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשתו.

הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, י"ב חשוון
תשפ"ה (13 נובמבר
2024).

חאלד כבוב
שופט